

Звярыці
Млекакормячыя
Беларусі

Зверы Беларусі

- У Беларусі ўдзікай фауна адзначаны 73 віды.
Яны насяляюць лясы, палі, лугі, балоты, трапляюцца каля жылля, некаторым з іх уласцівы падземныя або ўвядныя сабжыцця, рукакрылыя прыстасаваліся да актыўнага працяглага лёту.
- Сярод млекакормячых Беларусі шмат каштоўных паляўніча-прамысловых жывёл.
14 відаў звяроў занесены ў Чырвоную кнігу Беларусі.
- Самыя маленькія звяры ў Беларусі - мышы-малюткі (каля 5 г), з найбольшых - зубр (да 1000 кг). Сама працяглае жыццё ў зубра і бурага мядзведзя - 30-50 гадоў, 2 гады і меней жывуць мышападобныя грызуны.
- Вялікі ўплыў на склад фауны робіць дзейнасць чалавека. У 17-19 стагоддзях уніку палявання на тэрыторыі Беларусі вынішчаныя ўрапейскія тур, тарпаны, высакародныя алені, собаль, расамаха, дзікі кот.

Атрад насякомаедныя

Крот Еўрапейскі

Вядзевылучнападземныладжыцца.Даўжыняцела 12-16 см.Масада 110 г. Усёўімпрыстасаванадлякапання: цела доўгае,шыяскарочаная,галаваконусападобная,пляскатая,зхабаткомнаканцы.Маленькіявушныядтуліныпрычынененызморшчынайскуры,штоперашкаджае трапленню зямлі ў вушы. Вочы змакавае зярнятка, цалкам прычынены поўсцю, крот можа выпінаць і ўцягваць іх. Ноздры знаходзяцца на ніжнім боку хобата і амаль не забіваюцца зямлёй пры капанні. Хвост кароткі. Пярэднія лапы больш задніх, вельмі шырокія. Гэта сапраўдныя рыдлёўкі, кіпціна і хвосткія, плоскія, акісці вывернуты так, каб зручней было капаць зямлю перад сабой і кідаць яе назад. Поўсць роўнага чорнага колеру, густая, кароткая. Такі мех не прапускае ні вільгаці, ні часціцы зямлі і ніколі не замінае крата рухацца ў цесных падземных хадах наперад і назад. Працягласць жыцця кратане меней 3 гадоў.

Вожык звычайны

Гэтыхкалючыхзвяркоўможнасустрэць у скверах, садахіпаркахвялікіхгарадоў, націхіхсельскіхвулачках,лясныхдарогах, недаспадобыііммоцназабалочаныямесцыісуцэльныямасівылясоў.Вожыкі, уадрозненнеадшматлікіхіншыхжывёл,нярэдкаселяццазблізкучалавечагажылляідаволілёгкапрыстасоўваюццада ператвораныхлюдзьміландшафтам.Гняздовожыкуладкоўваеназімуінаперыядз'яўленнямаладняка,збіраючыўкучу сухую травуілісце. Знаступамхаладоўвожыкіўпадаюцьу спячку, якаяпрацягваеццадацёпыхдзён. Ежа: увялікайколькасцінасякомыяііхлічынкі, жабы, грызуны,яшчаркі,змеі(утымлікуіатрутныя),яйкііптушанятыіінш. Заночвожыкможаз'есціколькасцькормуроўнаеаднойтрацінымасыцела.Вожыкчапляедзікіяяблыкінаіголкі,толькід зелядэзінфекцыі—кіслысокпладоўдапамагаеямупазбавіццаблыхаўікляшчоў,якіхнемагчымадастацьзкалючак.

Хахуля

- Адносна невялікі, паўводны звярок са шчылным целаскладам. Хахуля аддае перавагу сяліцца ў ціхіх, моцна зарослых вадна-балотнай расліннасцю і неглыбокіх вадаёмах, невялікіх рэках з сухімі і невысокімі берагамі. Улетку звярок жыўць па сабку, парамі ці сем'ямі, у зімку ў адной нары можа жыць да 12-14 асобаў рознага ўзросту, блізкія сваякі і нават былыя суседзі.
- Хахуля – пераважна дзённая жывёла. Асноўным кормам для яе служаць маларухомыя бесхрыбтовыя, насельнікі вадаёмаў і часткова, асабліва ўвосень і ў зімку, водныя расліны.

Сямействаземлярыйкавыя

Кутора звычайная

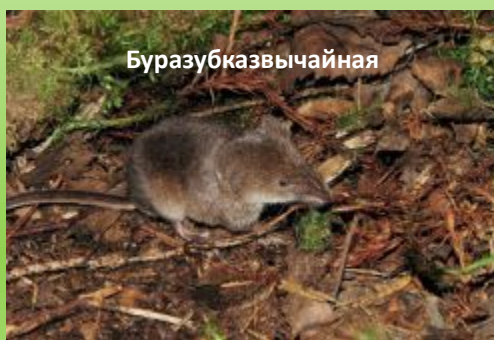
Белазубкабелабрухая

Белазубкамалая

Буразубкамаленькая

Буразубказвычайная

Куторамалая

Гэтадробныязвяркі,вонкавападобныянамышэй,алезмыскай,выцягнутайувыглядзехабатка.

Землярыйкіўсяедныя,алеядуцьгалоўнымчынамказурак,іхлічынакідажджавыхчарвякоў.Землярыйкікормяццаамальб
есперапынна, аперапынкіна сон уіхвельмікароткачасовыя.Пакінутаябезежыземлярыйкахуткагіне:дробныявыгляды
—усягоза 7—9гадзін. у

спячкуземлярыйкінеўпадаюць.Землярыйкіпрыносяцьістотнуюкарысьць,нішчачыглебавыхказуракііхлічынак.

Вячэрніцагіганцкая

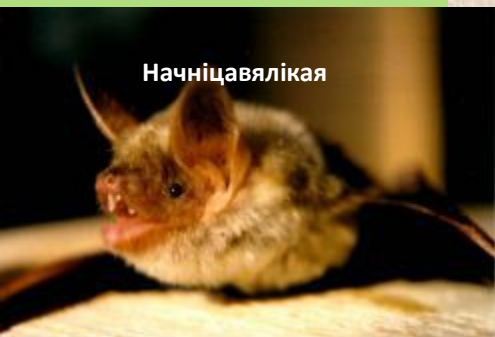
Атрад Рукакрылыя Кажаны

У Беларусі прадстаўлены вельмі шырока- 18 відаў. Гэтых жывёл можаце назіраць ноччу і ў горадзе. Большасць на зіму ўпадае ў спячку або адлятае на зімоўку ў Заходнюю Еўропу і ў Карпаты

Кажандвухколерны

Начніцавялікая

Падкаваносмалы

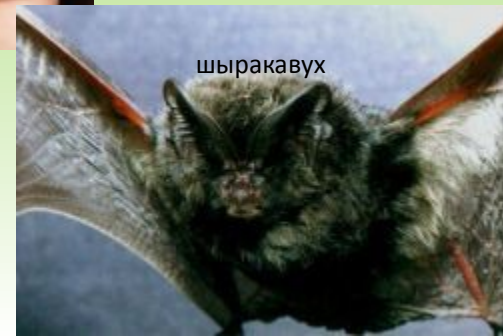
Вушанзвычайны

Начніцавусатая

шыракавух

Атрадзайцавобразныя

УБеларусізяц-

бяляксустракаеццапаўсёйтэрыторыі,аднакшчільнасьцягонасельніцтвазначнавышэйуцэнтральныхіпаўночныхраёнах.

УПалессегэтывыглядсустракаеццарэдка.Месцапражываннямібелякоўз'яўляюцца розныялясы,аднакяныаддаюцьперавагузасяляцьлясныяўчасткіпаўскраінахбалот,уздоўжрэкіазёр.Адкрытыхпрасторбялякпазбягае.

Асноўнымімесцапражываннямірусаканаадваротз'яўляюццапалі,сенжаці,ускаінылесу,высечкі.Найболейспрыяльныяўмовыпасяленнядля русаказабяспечваюццанапаляхразмешчанымісяродіхневялікіхчасткаўлесу.

Улясныхмасівахрусаксустракаеццарэдка

АтрадГрызуны СямействаВавёркавыя

Вавёрка звычайная сустракаецца ва ўсіх лясах і нават у шматлікіх парках.

Палятухазнешнепадобнадававёркі,алеамальу 2

разыменшая.Галаваневялікаязкароткімівушамі,якіяўадрозненнеадвавёркіпазбаўленык
утасікаў.Вочывялікія,пукатыя,чорныя. Па баках

целапаміжзаднімііпярэдніміканечнасцямізнаходзіццапакрытаяпоўсцюскуранаяскладк
а,прыдапамозеякойзвярокпланіруездрэванадрэва.

І адны і другія мяняюць афарбоўку футра і робяць запасы ежы на зіму

Рабы суслік сустракаецца на Захадзе Беларусі, любіць узвышшы, кукурузныя і

пшпнічныя палі, ускрайкі лясоў.Узімкуўпадаюцьу

спячку.Спіцьсуслікувельміхарактэрнайпозе —седзячыназадніхлапах (а
нележучы),падхіліўшыгалавуда пузаіпрычыніўшыязверхухвастом.

Вавёрказвычайная

Звычайнаяпалятуха

Рабы суслік

Бабёреўрапейскі, аборачны

Паўвадзяная жывёліна, жыве на рэках, некаторых азёрах і каналах з багатай узбярэжнай расліннасцю. Жыве сем'ямі ў норах або «хатках» вышынёй да 3 метраў і дыяметраму аснованні да 12 метраў. Будуе плаціны, часам даўжынёй да 100—200 метраў. Афарбоўка светлая або цёмная. Пальцы задніх канечнасцяў злучаныя плавальнай перапонкай. Хвост плоскі, пакрыты цёмна-шэрымі рагавымі шчыткамі. Зубы ў бабры растуць усё жыццё, таму ён сточвае і хабцвёрдыя пароды дрэваў. Корміцца травяністымі і дрэвавымі раслінамі. Назіму робіць падводныя запасы корму.

Сямейства сонявідных

Вельмі рухавыя зьвяркі, добра перамяшчаюцца як па зямлі, так і па галінах дрэў. Гнёзды робіць у дуплах, старых птушыных і вавёрчыных гнёздах, іншы раз сярод каранёў, пад паваленымі дрэвамі. Корміцца насеннем, ягадамі, насякомымі, малюскамі, яйкамі птушак.

На зіму ўпадае ў спячку. Палчок спіць з кастрычніка па чэрвень, не сплючы ўсяго каля 4 месяца ў годзе. Лясныя соні прачынаюцца значна раней — у сакавіку-красавіку.

Да такой працяглай спячкі зьвяркі рыхтуюцца ў грунтоўна, на запашваючы за лета гэтулькі тлушчу, што становяцца ўдвая цяжэй. Жывуць уцёплу ў пару года па асобку, увосень соні ўкладваюцца спаць у кампанію і да 27 зьвяркоў. Прыціснуўшыся адзін да аднаго, лягчэй захаваць япло. Спіць соня, згарнуўшыся коламі за чыніўшымыскухавастом.

Сямейства мышыныя

Дробных прадстаўнікоў сямейства завуць мышамі, буйнейшых — пацукамі. Мышы і пацукі валодаюць унікальнай здольнасцю адаптавацца да любых умоў пасялення.

Маленькая вёрткая мыш лёгка знаходзіць сховішчаў любой шычыліне, і халады ёй не страшныя, быў бы корм.

У лясах і палях Беларусі жывуць маленькія сімпатычныя мышы-малюткі.

Яны такія малыя, што караскаюцца па каласку,

як

па ствалу дрэва, і сцяблін канесці ляецца пад іхцяжарам.

Якая жывёла загубіла больш за ўсё чалавечых жыццяў? Пацукі!

Яны неслі свету згубу, распаўсюджваючы страшныя інфекцыі, такія, як чума і тыф.

Сямействамякавообразныя

Сямействаўключае 134 роды і незлічоную колькасць відаў жывёл. У Беларусі — 9 відаў. Палёвак нярэдка блытаюць з мышамі, але яны больш падобныя да хамяка. Убачыць іх ня проста — яны вядуць галоўным чынам начны лад жыцця. Лясныя палёўкі — асноўная ежашматлікіх драпежнікаў, такіх як гарнастаі, куніцы, рысь, лісы, совы, каршакі.

Андатра — самы буйны звер сямейства. Радзіма андатры —

Паўночная Амерыка, каля 100 гадоў назад іх прывезлі ў Еўропу, дзе гэтыя звяры кіпрыжыліся. Андатры жывуць па берагах вадаёмаў, выдатныя будаўнікі. З сухой травы, змацаванай глеем, яны выбудовваюць сабе цэлыя хаты з дахам.

Хамяк вядзеначны лад жыцця, увесну і ўвосень актыўны днём. Зімой спіць. Перыядычна прычынаецца і пад кормліваецца насеннем культурнай і дзікай травы, на запашаны мійка нцы лета.

Палёўка звычайная

Палёўка рудая

Андатра

Хмяк звычайны

Атрад Драпежныя Буры мядзведзь

Самы буйны драпежнік у Беларусі. Даўжыня цела 200-238 см, маса самцоў 190-240 кг

(максімальная 387). Самкі значна меншыя за самцоў. Тулава масіўнае, важнае. Галава буйная з невялікімі вушамі.

Хвост вельмі кароткі. Канечнасці магутныя, здоўгімі серпападобнымі кіпцюрамі, якія не ўцягваюцца.

Афарбоўка поўсці зменлівая - ад цёмна-бурай або амаль чорнай да буравата-палевай. Вядзе адзіночны спосаб жыцця. Актыўны на змярканні і ўначы. Зіму праводзіць у бярозе ў зімовым сне. Бярог у робіць у глухіх месцах, куды мала наведваецца чалавек.

Корміцца гадамі чарніц, журавін, маліны, жалудамі, маладым разнатраўем, парасткамі сіны, рабіны, дубу, а таксама палюенадзікоў, ласёў, аленьў, казуль. Зрэдку нападае на свойскую жывёлу, разбурае пчалінікі.

Мядзведзіцы — далікатныя маці. Трыгадыяны неразлучныя са сваімі дзіцянятамі: гадуюць, выходзяць і навучаюць іх.

Сямействакунны

Нягледзячы на гэтак сур'ёзныя адрозненні, ва ўсіх прадстаўнікоў сямейства ёсць шмат агульнага: выцягнутае цела і кароткія лапкі, добра развітыя слых і нюх, але адносна слабы зрок. А дны кунны, як, напрыклад, лясныя куніцы, а сваі лідрэвы; іншыя, як, напрыклад, тхары, аддаюць перавагу жыццю на зямлі; трэція вядуць водны і паўводны лад жыцця, як выдры, а барсукоў можна назваць падземнымі жыхарамі, паколькі іх норы нагадваюць цэлыя падземныя гарады. Сярод іх ёсць самыя малыя драпежныя зверы – гарнастаі.

Але ўсе кунны славяцца сваім шыкоўным футрам, што зрабіла іх жаданай здабычай паляўнічых.

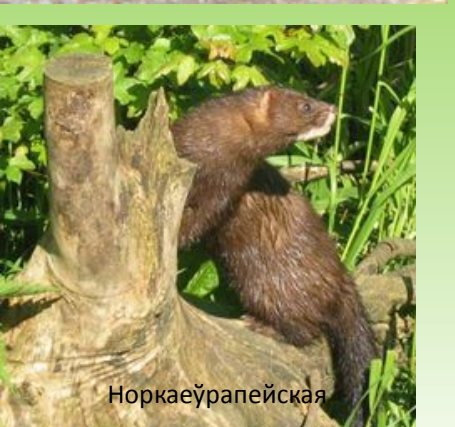
Каменная куніца

Выдра

Гарнастаі

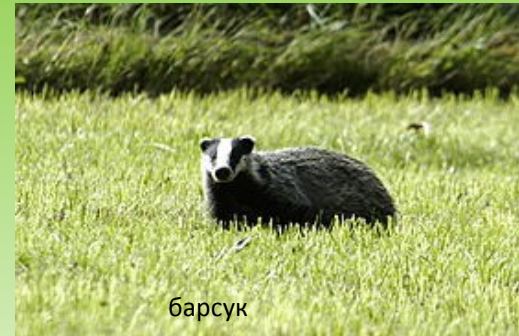
Норка еўрапейская

Ласка

Тхарлясны

барсук

Сямейства сабачых

Ваўкі могуць жыць і паасобку, і вялікімі зграямі. Улетку, калі ежы ўдасталы, ваўкі часта жывуць і палююць паасобку. Алезнаступам зімы ваўкі аб'ядноўваюцца ў зграі. Кожны воўк — гэта сабака сваім характарам, з вызначанымі здольнасцямі «талентамі».

У лясах Беларусі жыве пацешны звер. Вонка ваённага дваеяnota —

кароткія лапкі, пухнаты кажушок і хвост, чорная маска намысцы. Гэта яnota падобны сабака. Яны незаймаюцца актыўным паляваннем —

яны ўсяядныя і сілкуюцца ўсім, што знойдуць на сваім шляху. Гэта адзіны прадстаўнік сабачых, які ўпадае ў зімовую спячку.

Лісы жывуць паасобку, але ў перыяд размнажэння ствараюць пары. Лісіная сям'я паяляецца ў нары — складаным разгалінаваным падземным хадом. Выйсцезнары (часцей некалькі), звычайна схаваны пад каранямі дрэў і вельмі вузкія, каб не праняўся няпрошаны госьць. Сваю хату лісы могуць вырыць самі ці ітра сцюзаняць чужыя.

Сямейства кашачыя

Рысь прытрымліваецца буйных лясных масіваў. Адна перавага глухіх частак з густым падлескам і бураломам.

Рысь вядзе сямейна-

асобны спосаб жыцця. Перамяшчаецца лёгка і бяшумна, можа лазіць па дрэвах. Здабычы высочвае абопад пільноў ваеўзасадзенасцежках, каля вадапою. Корміцца зайцамі, казулямі, вавёркамі. Рысь нездольна доўга пераследваць здабычу, калі нагоніць яе ў першыя хвіліны, адмаўляецца ад яе.

Сярэдняеўрапейская лясная котка значна буйней захатнюю котку, а таксама мае таўсцейшы мех. Павонкавым выглядзе вельмі падобна яна хатнюю котку, але адрозніваецца афарбоўкай - шматлікімі папярычымі палосамі папярох хваста. Былі знішчаны цалкам, але вастануўлены ад прыручаных катой і выпушчаныя на волю.

Янот- паласкун

- Радзімайянотаўз'яўляецца Паўночная Амерыка, а чалавек распаўсюдзіў гэтых звяроў у лясах Еўропы. Яноты жывуць поруч вады, дзе палашчуць усё, што знойдуць ці зловяць, — ад гэтулькі назва: «янот-паласкун». Чым выкліканатакія іх паводзіны — застаецца загадкай. Справа не толькі ў ахайна сціжывёл — яны палашчуць і дэальна вымытую ежу.
- Яноты ўсяедныя: сілкуюцца дробнымі хрыбетнымі, насякомымі, малюскамі, калі атрымаецца злавіць, рыбай. У іх меню ўваходзяць ягады, арэхі, ядомыя карэнныя, трава і шматлікае іншае.
- Гэтыя звяры кісяброўскія. Займаючы кожны свой участак, яны вельмі памяркоўныя да суседзяў.

Атрад парнакапытныя Дзікі

Дзік —

ўся една парнакапытнае няжвачнае млекакормячае. Адрозніваецца ад свайскай свіні больш кароткімі сціснутымі целамі, больш тоўстымі і высокімі нагамі; акрамя таго, галава ў дзіка даўжэй і танчэй, вушы даўжэй, востры і прытым стаячыя, вострыя, і клымацней развіты і востры: у самца яны значна мацней развіты, чым у самкі.

Шчацінне, акрамя ніжняй частцы шыі і задняй частцы жывата, утварае на спіне нешта на акштальтгрывы. Шчацінне чорна-

бурага колеру з прымешкай жаўтлявага, пад шэрстка буравата-

шэры, дзякуючы гэтаму агульная фарбоўка шэра-чорна-бурая, морда,

хвост, ніжняя частка ногі капыты — чорныя.

Вельмі свірэпы звер, асабліва самкі, якія абараняюць сваіх парсятак.

Сямействааленяў

Казуляеўрапейская

Аленьвысакародны

Лось

Лань

Аленіжывуцьстаткамі, прычымсамцытрымаюццавялікуючасткугодаасобнаадсамак

. Устаткусамцоўнебольшзадзясятакжывёльных, на чалеякіхстаіцьўладальніксамыхраскошныхрогаў.

Лось —самыбуйнызусіхаленяў.Гэтыягігантыдасягаюцьвышыні2міважацьда 700кг.УлеткуўягонямаворагаўУзімкугалодныяваўкізбіваюццаўзграі.Датагожужзімку ласіскідаюцьрогі.Праўда,рогіслужачьласюнегэтулькісродкамабароны,колькітурні рнайзброяйупаядынкахза самку. Алеібязрогі, лось не так ужобезабаронны- магутныўдарвялікагавострагапярэднягакапытацалкамздольныраскроіцьчэрапваў ку.

Казулю назвалі так, бо яна сапраўды падобна да казы, але больш статная і прыгожая. На самрэч- гэта алень.

Зубр

- **Зубреўрапейскі** — еўрапейскі від з роду бizonaў, рэдка жывёла, якая знаходзіцца ў стане аднаўлення папуляцыі. Апошні прадстаўнік дзікіх быкоў у Еўропе. Зубр — самае цяжкае і буйное наземнае млекакормячае ў Еўропе. У вясенне-летні перыяд зубры трымаюцца ў мясцінах з разнатраўемі сілкуюцца пераважна травай і значна менш — карой дрэў, увосень часта канцэнтруюцца ў дубровах. Зімой добра раскопваюць корм з пад снегу капытамі і рогамі, робяць ямку ў снезе пысай, ядуць шмат галінак і кары, але часам могуць есці нават і гліцу, у запаведніках трымаюцца паблізу спецыяльных падкормачных пляцовак. Акрамя гэтага могуць есць пабегі раслін, лішайнікі і нават грыбы.

Атрад Непарнакапытныя Тарпан

- **Тарпán**—дзікі конь.
- Вышыня тарпана да 137 см. Склад цела дужы, масць шэрая. Уздоўж спіны чорная паласа, грыва і хвост чорныя. Адрозніваюцца ад хатніх рогатак- тарпаны ніжэйшыя.
- Былі пашыраны ў Еўропе і Заходнім Казахстане. Тарпан стэпавы вынішчаны ў XVIII—XIX ст. Тарпан лясны — на пачатку XIX ст.
- Папуляцыю аднавілі з асвоеных тарпанаў. У 1962 і 1968 з Польшчы на Беларусь завезена 5 асобін у Белавежскую пушчу